

Πότε ήταν η τελευταία φορά που σκεφτήκατε για τη δύναμη του λόγου; Κάθε φορά που μιλάτε, είστε ενήμεροι πως χρησιμοποιούμε το λόγο για: να εμπνεύσουμε, να φοβίσουμε, να μεταπείσουμε, να πείσουμε, να παρηγορήσουμε, να πληγώσουμε, να απογοητεύσουμε, να ενθαρρύνουμε, να εκπαιδεύσουμε, να επικρίνουμε, να ανταλλάξουμε ιδέες, να εκφράσουμε αισθήματα, να πούμε δογματικά, να αμφισβητήσουμε, να ευχαριστήσουμε, να απειλήσουμε, να κοροϊδέψουμε, να κριτικάρουμε, να επευφημήσουμε, να λυπήσουμε, να περηφανευτούμε, να προσβάλουμε, να παρηγορήσουμε, να εξοργίσουμε, να υποκινήσουμε, ή να απολογηθούμε; Πριν να μιλήσετε, θυμίζετε μήπως στον εαυτό σας πως οι λέξεις μας μπορούν να εκφράσουν: κατανόηση, μίσος, αγάπη, έπαινο, εκτίμηση, προσβολή, καλοσύνη, σεβασμό, αγένεια ή σοφία; Πώς εφαρμόζετε το δώρο του λόγου; Το χρησιμοποιείτε για να πείτε αστεία, να διαδώσετε φήμες, να αποσπάσετε δάκρυα, να αναγγείλετε ποίηση ή να μεταδώσετε ελπίδα;

Έχετε ποτέ πληγωθεί από τα λόγια άλλων; Πολλοί από μας έχουν. Γι' αυτό και ο Pontianus, ο οποίος στέφτηκε Πάπας στις 21 Ιουλίου, 230 και βασιλεύσε μέχρι το 235, έγραψε στη Δεύτερη Επιστολή: *«το χτύπημα του μαστίγιου θα σημαδέψει το δέρμα μου, αλλά το χτύπημα της γλώσσας θα μου σπάσει τα κόκαλά μου. Πολύ έπεσαν από την άκρη του σπαθιού, αλλά όχι τόσο όσοι έπεσαν από τη γλώσσα»*. Αυτό είναι μια πολύ δυνατή εξήγηση του πόνου που μπορούν να επιφέρουν οι λέξεις. Αλλά οι λέξεις δεν είναι ανάγκη να πονάνε. Μπορούν να παρηγορήσουν, να ανυψώσουν και να υποστηρίξουν.

Τώρα αντιλαμβάνεστε πόση δύναμη έχουν οι λέξεις σας για να κάνουν διαφορά στη ζωή των άλλων; Ας το σκεφτούμε λίγο αυτό. Υποθέστε πως ενθαρρύνετε δύο άτομα σήμερα και τους υποκινείτε να ενθαρρύνουν και αυτοί δύο άλλους αύριο. Αν η διαδικασία αυτή συνεχιστεί κάθε μέρα, 128 άτομα θα έχουν επωφεληθεί ως το τέλος της εβδομάδας. Αν συνεχιστεί για δύο βδομάδες, τότε αυτοί που θα έχουν επωφεληθεί θα έχουν φτάσει τις 16,384. Για τρεις βδομάδες; Πέραν των δύο εκατομμυρίων ανθρώπων θα έχουν επωφεληθεί από καλές πράξεις που εσείς έχετε ξεκινήσει. Αν είμαστε συντηρητικοί και υποθέσουμε ότι μέχρι το τέλος των τριών εβδομάδων έχει

επωφεληθεί «μόνο» το μισό του ενός της εκατό αυτού του αριθμού, τότε θα υπάρχουν 10,000 άτομα που θα νιώθουν καλύτερα από τις δύο σας πράξεις καλοσύνης. Μπορείτε λοιπόν να αντιληφθείτε τη δύναμη που έχετε για να κάνετε το καλό;

Φυσικά και το αντίθετο είναι σωστό. Δηλαδή κάθε μια από τις κακές μας πράξεις εξαπλώνεται και πολλαπλασιάζεται με τον ίδιο ρυθμό. Είναι παράξενο τότε που υπάρχει τόσος πόνος; Δεν είναι φανερό πως ο κόσμος ζητά απελπισμένα πράξεις καλοσύνης; Ας αρχίσουμε να κάνουμε τη διαφορά από σήμερα. Παρόλο που μπορούμε να καλυτερεύσουμε τον κόσμο με πολλούς τρόπους, ας επικεντρωθούμε σε ένα θέμα: την ενθάρρυνση.

Τα φυτά χρειάζονται νερό και τα παιδιά ενθάρρυνση.

«Σώστε ζωές, σώστε παιδιά» γράφει η Celeste Holm, «ζούμε με την ενθάρρυνση και πεθαίνουμε χωρίς αυτήν – αργά, λυπημένα και θυμωμένα» Ο αριθμός των λυπημένων και θυμωμένων παιδιών αυξάνετε. Το ίδιο και τα εγκλήματα. Για να βάλουμε φρένο στο έγκλημα, πρέπει να χτίσουμε περισσότερες ζωές, όχι περισσότερα σωφρονιστήρια και φυλακές. Χτίζουμε ζωές ανατρέφοντας σωστά τα παιδιά μας. Πρέπει να τα ενθαρρύνουμε συνεχώς, γιατί γίνονται αυτό που τα ενθαρρύνουμε και όχι αυτό που γκρινιάζουμε ότι θέλουμε να γίνουν. Στον αγώνα τους να γίνουν υπεύθυνοι, σίγουρα θα σκοντάψουν. Τέτοιες στιγμές καλό είναι να θυμόμαστε πως μια ενθαρρυντική λέξη στην αποτυχία αξίζει πολύ περισσότερο από ένα μισάφορο επαίνων μετά από μια επιτυχία. Αν χρειάζεται να τα μαλώσετε για ανάρμοστη συμπεριφορά, καθοδηγήστε τα με ηρεμία. Ο σκοπός δεν είναι να σπείρετε φόβο αλλά να χτίσετε εμπιστοσύνη. Ο Johann Wolfgang Von Goethe έγραψε: «η διόρθωση κάνει πολλά, αλλά η ενθάρρυνση κάνει περισσότερα. Η ενθάρρυνση μετά την επίκριση είναι όπως τον ήλιο μετά τη βροχή».

Καθώς ανατρέφετε τα παιδιά σας, πρέπει να ξεκινήσετε με το να τα αποδεχτείτε ως έχουν. Μετά, τα ενθαρρύνετε να γίνουν περισσότερο από ό,τι είναι. Τα λόγια του William Arthur φαίνεται να περιγράφουν πως νιώθουν τα παιδιά: «κολάκευσε με και μπορεί να μη σε πιστέψω. Κάνε μου κριτική και μπορεί να μην μου αρέσεις. Αγνόησε με και μπορεί να μη σου το συγχωρήσω. Ενθάρρυνε με και μπορεί να μη σε ξεχάσω». Όλοι μας στεκόμαστε στους ώμους των άλλων. Φτάσαμε στο παρόν μας σταθμό λόγω της βοήθειας και ενθάρρυνσης που λάβαμε από άλλους. Ο καλύτερος τρόπος να επιστρέψουμε τη χάρη είναι με το να σηκώσουμε τα δικά μας παιδιά και να τα βάλουμε στους δικούς μας ώμους. Οι καλύτεροι φίλοι που μπορούν να έχουν τα παιδιά είναι οι γονείς που συνεχώς τους ενθαρρύνουν, τους εμπνέουν, και τους καθοδηγούν στο να γίνουν ό,τι αυτοί θέλουν να γίνουν. (Και η πραγματική αλήθεια είναι πως τα παιδιά μας χρειάζονται από εμάς να τους δώσουμε δύο αγαθά: *ρίζες και φτερά*). Στο κάτω-κάτω, όλα τα χρώματα ξεθωριάζουν, όλοι οι ναοί καταρρέουν και οι αυτοκρατορίες πέφτουν, όμως τα σοφά λόγια αντέχουν.

Πώς τότε θα χρησιμοποιούμε το δώρο του λόγου; Απλά: **με σοφία!**